

РЕШЕНИЕ

№ 6432

гр. София, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Д.Б.А.

при участието на секретаря С.С.Ц.
като разгледа докладваното от Д.Б.А. Гражданско дело № 20221110170454 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от Р. Г. К., ЕГН *****, против М. С. С., ЕГН *****, с която е предявен иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Ищцата твърди, че в сигнали, изпратени на 07.10.2022 г. и 09.12.2022 г. до ***** на ******, ответницата, позовавайки се на налични публикации и коментари във ***** групата „*****“, уличавала ищцата в позорни обстоятелства и редица престъпления, свързани със злоупотреба със служебно положение, измама, изнудване и корупция. Твърди още, че използваните в сигнала изрази били клеветнически и уличаващи в престъпление по служба по време на работата ѝ като изпълнителен директор на ******. Навежда твърдения, че с това били накърнени честта и достойнството ѝ, като съдържали неверни и позорни твърдения с негативно, обидно и клеветническо съдържание. Поддържа, че нито една от извършените вследствие на подадените сигнали проверки, не установила ищцата, в качеството си на изпълнителен директор на ******, да е извършила посочените действия. Следователно разгласените в сигналите обстоятелства били неистински и същите били станали известни на широк кръг лица - адресатите в сигналите, служителите в администрацията на ***** и др. Счита, че ответницата е възприела безкритично истинността на информацията, оценките и мненията на трети лица, чиято самоличност остава неустановена, включително потребителските профили във ***** групата „*****“. Счита, че ответната страна е съзнавала неверността на твърденията си или че те могат да бъдат неистински, като ги е основала на съмнения и предположения с цел да увреди правата и законните интереси на ищцата. Поддържа, че умишлените неправомерни действия на ответницата са ѝ причинили неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на честта, достойнството и професионалната дейност, уронване на доброто име в обществото и психически страдания, продължителни емоционални състояния на силен

стрес, тревожност смут, неудобство, както и влошено здравословно състояние - повишено кръвно налягане, световъртеж и обща слабост, безсъние, тревожност, загуба на апетит и концентрация. Ето защо, иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответницата да ѝ заплати сума в общ размер на 20 000,00 лева, представляващи обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди във връзка с противоправното поведение на ответницата, ведно със законната лихва върху сумата за главница за периода от предявяване на исковата молба – 23.12.2022 г. до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

След изпълнение на процедурата по връчване на исковата молба е постъпил отговор от ответницата, с който изразява становище за недопустимост и неоснователност на предявения иск. Навежда доводи, че не е пасивно материалноправно легитимирана да отговаря по предявения иск, тъй като не носи имуществена отговорност за вредите, причинени на ищцата. Оспорва фактическите твърдения в исковата молба. Навежда доводи, че не бил изпълнен фактическият състав на чл. 45 от ЗЗД. Поддържа, че не е действала при злоупотреба на права, преследвайки противоправен резултат, а правото на жалба/сигнал било упражнено за постигане на легитимни цели, без да бъдат засегнати правата на ищцата - чест, достойнство, добро име и др. Оспорва претендираното обезщетение в размер на 20 000,00 лева като необосновано/недоказано и прекомерно. Навежда твърдения за липса на противоправни дейния под формата на действия, нарушаващи правна повелителна норма, задължаваща към определено поведение или общия принцип да не се вреди другиму. Твърди още, че подаването на сигнали до компетентни държавни органи не представлявало противоправно поведение. Поддържа, че с подаването на сигнали ответницата е отправила искане до компетентните органи за проверка и вземане на отношение, с цел търсене на защита на обществения интерес. Съдържанието на посочените сигнали не било разгласено и обявено публично, за да се приеме, че същите са могли да уронят честта и достойнството на ищцата. Липсвали доказателства, че ответницата била дала публична разгласа на сигналите, в резултат на което злепоставила ищцата. Твърденията на ищцата, че ответницата била реалният притежател на профилите във *****, които с коментарите си били допринесли до увреждането ѝ, били голословни и не намирали опора нито в данните, изложени в исковата молба, нито в приложените доказателства към нея. Иска отхвърляне на предявения иск като недопустим, необоснован и недоказан по основание и размер.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД за сумата 20 000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди във връзка с противоправно поведение на ответницата. Претендира се и законна лихва, считано от 23.12.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното изплащане на сумата.

На основание чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищцата по иска с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД е да докаже кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) деяние, а именно, че ответницата е извършила описаните в исковата молба противоправни действия – подаване на сигнали до различни институции, уличаващи ищцата в позорни обстоятелства и престъпления, свързани със злоупотреба със служебно положение, измама, изнудване и корупция; 2) вредата, а именно, че е претърпяла твърдените неимуществени вреди в претендирания размер; и 3) пряка и непосредствена причинна връзка между противоправното и виновно поведение на ответницата и претърпените от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на честта, достойнството и професионалната дейност, уронване на доброто име в обществото и психически страдания,

продължителни емоционални състояния на силен стрес, тревожност смут, неудобство, както и влошено здравословно състояние - повишено кръвно налягане, световъртеж и обща слабост, безсъние, тревожност, загуба на апетит и концентрация.

Във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното (чл. 45, ал. 2 ЗЗД). В случай на доказване на фактическия състав на предявеното от ищцата право, на основание чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

В тежест на ответницата и при доказване на посочените обстоятелства е да обори установената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД презумпция за вина или да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Предявената претенция е за обезщетяване на неимуществени вреди, причинени на физическо лице от нарушаване на неговото право на защита срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро професионално име, защитено от чл. 32 от КРБ, като част от правото на зачитане на личен живот, което е осъществено чрез изрази и твърдения относно ищцата, съдържащи се в подадени от ответницата сигнали до различни държавни органи.

От изложеното в исковата молба става ясно, че ищцата възприема като клеветнически следните твърдения на ответницата:

- “Към настоящия момент Р. К. е действащ заместник-министър в МОСВ. В това си качество вместо да ръководи и прилага политиката в областта на околната среда в определения ѝ ресор в лицето на ***** на управленско ниво, привиква най-официално кметове на общини с действащи или потенциални проекти, финансирани чрез ***** в кабинета си в МОСВ. Това е ясна и недвусмислена злоупотреба със служебно положение, рефлектираща върху президентската институция, чието назначение е тя.”;
- “... съмнения за сериозни корупционни схеми ...”;
- “Никой друг не си е позволявал да афишира официално, че ръководи проектите на предприятието чрез привикване на кметове в кабинета си в МОСВ.”;
- “Тук се подбуждат съмнения, че г-жа Р. К. го прави целенасочено с цел фирмите-изпълнители и общините да потърсят контакт с нея и да ѝ платят комисионни от рода на 30%.”;
- “... тук задаваме въпроса още колко време населението на ***** ще трябва да плува в кал и мизерия и колко още неудобства трябва да изтърпят заради користните цели на г-жа Р. К..”;
- “Тук няма данни за искани подкупи и комисионни, но съдейки от гореизложеното и действията на Р. К., да не се изключва този факт.”;
- “Според непотвърдени данни г-жа Р. К., чрез подставени от нея лица, са очаквали комисионни в огромни размери, но тъй като не са ги получавали, затова е забавяла подписването на проекта.”;
- “Това допълнително подклажда съмнения за корупционна схема, а именно – за някои, ако си платят, ще има, за тези, които не си плащат – няма да има.”;
- “Същата г-жа Р. К. в продължение на целия период на проверката е посещавала сградата на ***** , включително и в извънработно време, като по този начин е имала неправомерен достъп до цялата документация с неограничена възможност да я манипулира по угоден за нея начин.”;
- “Г-жа К. е успяла да манипулира тези документи по време на течащата проверка с прякото съдействие на г-жа С. С.-К. /понастоящем изпълнителен директор на *****/ и чрез оказване на натиск и подвеждане на част от служителите с цел оправдаване на користните си действия.”;
- “Държа да поясня, че част от служителите са силно притискани да извършват

множество нередности в процес на своята работа с цел облагодетелстване на г-жа К., като това е оказало огромно влияние върху психическото им състояние. ... Държанието на тези, които все още работят там, поражда сериозни съмнения за психичното им състояние и по-точно на част от юридическия състав.“;

- “... липса на каквато и да било равнопоставеност и наличие на корупционни практики.”;
- “Заради проявения от мен интерес към случващото се в *****, има информация, че се манипулират вече съществуващи документи, че се оказва натиск върху служители, че напускат служители ...“;
- “Трябва да стане категорично ясно кой носи вина и отговорност за порочната практика, въведена при работата на ***** и УС на *. Кой е въведен в заблуждение и кой е съдействал за налагането на тази порочна практика.”;
- “Упорито ще продължа да настоявам, че с цел ограничаване на влиянието на г-жа Р. К. и на подкрепящите я лица, до изясняване на обстоятелствата, същата следва да бъде отстранена от длъжност и да не се допуска на територията на Предприятието или на МОСВ.”;
- “От всичко описано по-горе става ясно, че г-жа Р. К., в качеството ѝ на дългогодишен директор на *, от 2014 г. е злоупотребявала системно чрез гореописаните практики. Не твърдя, че тя ги е измислила, но твърдя, че се е възползвала от тези слабости на правилата на *.”;
- “Настоятелно настоявам до приключване на цялата проверка г-жа Р. К. и г-жа С. С.-К. да бъдат отстранени от заеманите постове и достъпът им до администрацията на * и МОСВ да бъде забранен.”;
- “По взета от * информация от страницата на „*****“ ...”;
- “Налице е основателно съмнение за корупционна схема и грубо погазване на строго регламентирани правила за осъществяване на дейностите по финансиране на екологични проекти и дейности от *.”;
- “... безпардонното поведение на един назначен държавен служител (Р. К.), който не се съобразява с абсолютно никакви правила и норми. Позволява си да лъже и подвежда прекия си началник, а именно министър, да притиска и принуждава подчинените си да стават нейни съучастници в нередностите, които върши.”;
- “По данни, снети от * страницата на „*****“, това са имена с инициали К. Ж. и Н. К. Също твърдение на същата страница е, че тя разполага с компрометиращ за тях (К. Ж. и Н. К.) видео материал, с който тя ги изнудва. Моля незабавно да предприемете действия за нейното отстраняване от поста заместник-министър в МОСВ, както и отстраняването на С. С.-К. - директор на *. Общественият интерес изисква това да стане незабавно с оглед спиране на злоупотребите.”.

Като писмено доказателство по делото е приет Констативен протокол акт № *****, том № VI, рег. № 12 263 от 06.12.2022 г. на Г.Т. – помощник-нотариус при нотариус В.М., вписан под № 053 в регистъра на Нотариалната камара, с район на действие Софийски районен съд /л. 21 по делото/, от който се установява, че същият е изготвен по искане на М. С. Г., ЕГН *. Констатирано е, че на 06.12.2022 г., М. С. Г. е посетила кантората на нотариуса, находяща се в *, като е поискала да бъде удостоверено част от съдържанието на публикации в интернет-страница на [*****](#), подстраница на ***** и по конкретно на следните адреси:

- *****
- *****
- *****
- *****

Посочено е, че копията от посетените страници са били разпечатани от М. Г., съответно приложени към констативния протокол. Удостоверено е, че съдържанието на

горепосочените интернет страници съответства на видените от помощник-нотариуса в интернет.

Като доказателство по делото е представен и приет Протокол акт 66, том VII, общ рег. № 22999 от 23.08.2023 г. на Б. Б. – помощник нотариус по заместване при нотариус И. Д., вписан под № 039 в регистъра на Нотариалната камара, с район на действие Софийски районен съд /л. 189 по делото/, от който се установява, че същият е изготвен по искане на лицето Е. Б. Г., ЕГН *****. Констатирано е, че на 23.08.2023 г. в 09 :30 ч. Е. Б. Г. е посетила кантората на нотариуса, находяща се в ....., като по нейна молба помощник-нотариусът е изписал на служебния си компютър посочения в протокола адрес. На интернет адреса помощник-нотариусът е открил електронна страница, съдържанието на която, след като е била отпечатана, е прикрепена към протокола, като неразделна негова част. От съдържанието на разпечатаната електронна страница на онлайн изданието “.....” – адрес: ..... се установява налична към съответния момент /23.08.2023 г./ статия със заглавие “..... ***** Р. Р., ... и други институции за закононарушения на Р. К. ” от 13.10.2022 г. Заедно със статията е публикуван и сигналът на ответницата от 07.10.2022 г. /сигнал № 1 – л. 103 по делото/.

По делото е приет сигнал от 07.10.2022 г., с приложения /л. 103 – 114 по делото/, подаден от ответницата М. С. С. до Р. Р. – ....., с копие до : Г. Д. – служебен министър-председател на Р. Б., д-р инж. Р. К. – служебен министър на околната среда и водите, Р. Ж. – служебен министър на финансите, д-р С. Б. – директор на ....., Ц. Ц. – председател на Сметната палата и П. Т. – председател на ..... Сигналът е насочен срещу ищцата Р. Г. К. - заместник-министър на околната среда и водите и бивш директор на ***** при Министерство на околната среда и водите. Следва да се отбележи, че ответницата изрично е посочила, че умишлено подава сигнала след парламентарните избори на 02.10.2022 г., за да не се изтълкува същия като предизборна атака.

Приет е сигнал № 2, с приложения /л. 115 - 132 по делото/, подаден от ответницата М. С. С. до Р. Р. – ....., В. Р. – председател на 48-то ....., Г. Д. - служебен министър-председател на Р. Б., д-р инж. Р. К. – служебен министър на околната среда и водите, Р. Ж. – служебен министър на финансите, П. Т. – председател на Държавна агенция “Национална сигурност”, Г. Г. – председател на сдружение “.....” и инж. Д. П. – председател на Националното сдружение на общините в Р. Б..

По делото са представени:

- заявление за достъп до обществена информация с вх. № ЗДОИГ-1/16.11.2022 г., подадено от ответницата до Изпълнителния директор на Предприятие за управление на дейностите по опазване на околната среда;
- писмо с изх. № ЗДОИГ-99/30.11.2022 г. от Министерство на околната среда и водите до г-жа С. С.-К. – Изпълнителен директор на Предприятието за управление на дейностите по опазване на околната среда, с копие до ответницата;
- електронна кореспонденция от 24.11.2022 г. между ответницата и М. Г., юрк. *****, с предмет - Решение № ЗДОИГ-1 от 24.11.2022 г. и приложена информация;
- искане от ответницата до кмета на община П. с вх. № 94-00-3215/22.05.2023 г. относно образувана прокурорска преписка № 9308/2023 г. по описа на Софийска градска прокуратура (СГП);
- писмо от ответницата до министъра на околната среда и водите г-н Ю.П. с вх. № на МОСВ С-60/15.06.2023 г., с копие до председателя на НС на Р. Б. г-н Р. Ж. и премиера на Р. Б. г-н Н. Д. - сигнал във връзка с неправомерни действия на ищцата Р. Г. К..

По делото са постъпили писма от Министерство на околната среда и водите, към които са приложени резултатите от извършените проверки по подадените сигнали от ответницата М. С. С. срещу ищцата Р. Г. К., а именно : 1/ докладна записка с изх. № С-

60/13.10.2022 г. на Инспекторат към МОСВ; 2/ докладна записка с изх. № С-60/13.12.2022 г. на Инспекторат към МОСВ; 3/ докладна записка с изх. № С-60/21.06.2023 г. на Инспекторат към МОСВ; 4/ констатации и формулирани изводи, вследствие на извършените вътрешни одити за консултиране за изясняване на поставените въпроси в сигнали с вх. № С-60/07.10.2022 г. и вх. № С-60/09.12.2022 г.; 5/ одитен доклад № ОАК 2210 за извършен одитен ангажимент за консултиране за изясняване на въпроси, включени в постъпил сигнал с вх. № С-60/07.10.2022 г. и 6/ одитен доклад № ОАК 2211 за извършен одитен ангажимент за консултиране за изясняване на въпроси, включени в постъпил сигнал с вх. № С-60/09.12.2022 г.

Представени са и следните писмени доказателства: 1/ постановление на Софийска градска прокуратура, Отдел 06 “Специализиран” от 09.05.2023 г.; 2/ постановление на Апелативна прокуратура - София от 19.06.2023 г.; 3/ сигнал от ответницата до ***** – председател на ДАНС с вх. № на ДАНС Ж-650 от 09.12.2022 г.; 4/ сведение от ответницата от 26.10.2022 г.; 5/ обяснение от инж. В.П.Д. - инвеститорски контрол при ***** от 05.12.2022 г. относно сигнал с вх. № Ж-521/22 г. по описа на ДАНС; 6/ писмено сведение от Н.И.А. - директор на дирекция АПОДУС в община ***** от 01.12.2022 г.; 7/ писмено сведение от К.А.И. – кмет на община И. от 01.12.2022 г.; 8/ сведение от М.А.З. – инвеститорски контрол към ***** от 30.11.2022 г. във връзка с извършвана проверка по сигнал Ж-521/22 относно извършени неправомерни действия от заместник-министър на МОСВ и бивш директор на ***** – Р. К.; 9/ писмени сведения от П. И.П. – заместник-кмет на община П.; 10/ сведение от С.Ж.М. – заместник-кмет ТСУОССД в община Р. от 29.11.2022 г. и 11/ сведение от Т.Ж.Т. - кмет на община Р. от 06.12.2023 г. във връзка с извършвана проверка по сигнал Ж-521/22 относно извършени неправомерни действия от заместник-министъра на МОСВ и бивш директор на ***** – Р. К..

Видно от представеното по делото постановление на Софийска градска прокуратура, Отдел 06 “Специализиран” от 09.05.2023 г. /л. 220 – 234 по делото/, прокурорска преписка № 9308/2023 г. по описа на СГП е образувана по повод изпратена по компетентност от ВКП проверка, извършена от органите на Държавна агенция “Национална сигурност” /техен вх. № Ж-521/2022 г./, образувана по повод сигнал от М. С. С., в който се излагат твърдения за евентуално осъществени неправомерни действия от заместник-министър на околната среда и водите и бивш директор на Предприятие за управление на дейностите по опазване на околната среда – МОСВ /*****/ Р. К. и длъжностни лица от предприятието, касаещи забавяне на плащания към определени общини, кандидатстващи по проекти, с цел лично облагодетелстване и непрозрачност при управление на проектите. С постановлението на СГП от 09.05.2023 г. е отказано образуване на досъдебно производство по пр. пр. № 9308/2023 г. по описа на СГП и същата е прекратена.

От представеното постановление на Апелативна прокуратура - София от 19.06.2023 г. /л. 215 – 219 по делото/ се установява, че преписката е образувана в Апелативна прокуратура – гр. София по повод постъпило указание от ВКП, Отдел 01 “Специализиран” за осъществяване на служебен контрол на взетото решение за отказ да се образува наказателно производство по пр. пр. № 9308/2023 г. по описа на СГП. С постановлението на Апелативна прокуратура - София от 19.06.2023 г. жалбата на ответницата М. С. С. е оставена без уважение, като е потвърдено постановление от 09.05.2023 г. по преписка № 9308/2022 г. по описа на Софийска градска прокуратура за отказ от образуване на досъдебно производство като правилно, обосновано и законосъобразно.

По искане на страните по делото са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите ***** и *****.

От свидетелските показания на ***** се установява, че същият познава ищцата от 15 години, като твърди, че е запознат със сигналите срещу нея и ***** групата. Свидетелят посочва, че сигналите продължават. Знае, че е имало проверки в *****,

Министерството, ДАНС и прокуратурата. Свидетелят дава показания относно състоянието на ищцата след сигналите, като посочва, че същата се е променила, станала е нервна и е започнала да вдига кръвно. Споделя, че преди сигналите ищцата е била усмихнат и позитивен човек, а след тях се е затворила в себе си и е спряла да говори с хората. Твърди, че сигналите са породили семейно напрежение между ищцата и нейния съпруг. Поддържа, че първият сигнал е от преди година, когато ищцата е била в *****. Знае, че сигналите са били подадени от Мадлен. Спомня си, че един от сигналите бил публикуван в електронна медия. Не помни къде точно е работила ищцата през 2022 г.

Свидетелят *****, споделя, че по време на пътуване ответницата случайно му споделила за ***** групата “по*****”, която била за разни злоупотреби. Излага, че ответницата му казала, че е възмутена и ще подаде сигнал до органите. Свидетелят се опитал да я разубеди, но думите ѝ били “Не, не, аз ще пусна, виж какво става, ние работим за 500 – 1000 лева заплата, а хората какво правят.”. Посочва, че не познава ищцата. Споделя, че е прочел в групата, че става въпрос за фирми-подизпълнители към общини, на които са забавени плащанията и са им искани комисионни. От показанията на свидетеля се установява, че в групата имало и други трима, четирима човека, освен ответницата, които коментирали, и които явно са били оцетени. Знае за подадения сигнал от адвоката. Мисли, че ответницата не познава ищцата. Не е наясно с какво се занимава *****. Поддържа, че ответницата му е споделила единствено, че е възмутена от нещата, които се случват в социалната мрежа /група/, но не и за ищцата. Не знае как ответницата е открила групата и дали познава хората в нея.

По делото не е налице оспорване относно авторството на процесните сигнали. Събраният по делото доказателствен материал логически, хронологически и систематически води до единствения възможен извод, че автор е именно ответницата М. С. С., т.е. тя е написала, съответно подала сигналите срещу ищцата Р. Г. К.. Това обстоятелство се подкрепя и от показанията на разпитаните по делото свидетели.

Съдът намира за недоказани твърденията на ищцата, че ответницата е притежател на останалите активни профили във ***** групата „*****“, които са създавали публикации, съответно са коментирали съществуващи такива в групата. По делото не се установява в процесния период ответницата да е имала множество профили във ***** , сред които: ***** , ***** , “*****” и “*****”. Дори да се приеме, че тези профили са новосъздадени, имат няколко общи или изобщо нямат “приятели” в социалната мрежа, членуват само в “Обществена група – *****” и единствено в нея създават публикации и пишат коментари, насочени срещу ищцата Р. Г. К., то не може единствено въз основа на изложеното да се презюмира, а още по-малко да се приеме за категорично установено, че титуляр на тези профили е ответницата М. С. С.. От представените по делото екранни снимки от ***** , съдържащи информация относно „*****“ и нейните членове, не се доказва връзка между профили и конкретни лица от действителността, които са ги създали и/или които са ги използвали към съответния момент. В допълнение, от посочените регистрационни данни за изследваните профили се установява, че същите не съответстват на тези на ответницата, включително различават се вписаните имена, посочени от създателите. С оглед на изложеното съдът намира, че по делото не се доказва ответницата М. С. С. да е създател и/или ползвател на ***** профили ***** , ***** , “*****” и “*****”, съответно не се установява същата да е автор на публикациите и коментарите, изходящи от тези профили.

Следва да се приеме, че в случая основателността на предявения иск е поставена в зависимост от това да се установи, че конкретните твърдения и изрази в процесните сигнали представляват противоправно деяние, което е довело до накърняване на защитен от закона правен интерес или субективно право или е засегнало честта и достойнството на ищцата. Изказването на ответницата може да бъде противоправно, ако накърнява правата и доброто

име на ищцата, доколкото честта и достойнството на личността е правно значима ценност, която е защитена от законоустановения ред като субективно право от категорията на абсолютните права (чл. 32 от КРБ).

В чл. 39 и сл. от КРБ и в чл. 10 от КЗПЧОС е прокламирано правото на всеки да изразява и разпространява мнение и да търси, получава и разпространява информация. Нормите не дават право да се разпространяват неверни факти, нито да се засяга достойнството на други лица, а осигурява свободната оценка на фактите и възможността тя да се отстоява. Рамките, до които се простира прогласената свобода, се определят от възможността да бъдат засегнати неоправдано честта и достойнството на гражданите. Следователно свободното изразяване и разпространяване на мнение и критики е ограничено до границите по чл. 39, ал. 2 КРБ, а при прекриване на тези граници, се носи отговорност за вреди.

С разпоредбите на чл. 39 - 41 от КРБ се уреждат права и свободи на гражданите, всяко от които е конституционно гарантирано и се ползва с еднаква тежест спрямо останалите. Възможната колизия на прокламирани права - между свободата на словото, от една страна, и засягане, чрез упражняването □, на правата и доброто име на гражданите, от друга страна, е уредена с чл. 39, ал. 2 и чл. 41, ал. 2 от КРБ. С посочените разпоредби изрично е предвидено, че свободата на словото не е абсолютна, а се разпростира до пределите, след които вече се засягат други, конституционно защитени ценности, каквито са правата и доброто име на гражданите. Прокламираната с чл. 40, ал. 1 от КРБ свобода на печата и другите средства за масова информация е свързана с правото на личността и на социалната общност да бъдат информирани по представляващи интерес въпроси. Въпреки това нейното съдържание не включва предоставена възможност за разпространяване на неверни данни, нито на данни с негативен подтекст, засягащи лични граждански и човешки права. Въпросът за баланса на посочените конституционно защитени ценности се решава конкретно въз основа на обстоятелствата на всеки отделен случай. При спор за причинени вреди от изнесена в публичното пространство информация, съдът е длъжен да съобрази, че на проверка за истинност подлежат фактическите твърдения, те могат да ангажират деликтната отговорност на разпространилото ги лице, само ако са неверни и позорят адресата. Оценките /мненията/ не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност. Те могат да ангажират отговорност, само ако представляват обида.

Казването или извършването на нещо унижително за честта и достойнството на друго в негово присъствие е противоправно деяние – обида [/чл. 146, ал. 1 от НК/](#). Унижителният характер на казаното следва да се преценява на основата на приетите в обществото морални норми за нормално човешко общуване, като без значение е обстоятелството дали казаното отговаря на действителността, дали направената от дееца оценка е основателна. Обидата може да се осъществи както устно, така и писмено, като е необходимо обидните думи да се възприемат от пострадалия. За да е налице обида, следва да бъдат казани думи, обективно годни да накърнят достойнството на пострадалия, които според господстващия морал са неприлични, вулгарни и цинични. Обидата е лично унижаващо отнасяне към някого.

Разгласяването на несъществуващо позорно обстоятелство или приписването на неизвършено престъпление е противоправно деяние – клевета [/чл. 147, ал. 1 НК/](#). С това деяние се накърнява правото на чест и достойнство на лицето и положителната обществена оценка за личността му, неговата самооценка. Разгласяването на позорно обстоятелство е довеждане до знанието на трето лице за такова обстоятелство, което деецът свързва с личността на пострадалия. Позорното обстоятелство е твърдение за съществуването на определен факт за пострадалия, отнасящ се до минали или настоящи прояви от личния му живот или неговата професионална реализация /брачна изневяра, побой, тормоз над близки,

отсъствие от работа, немарливо изпълнение на служебните задължения и др./, укорим от гледна точка на общопризнатите морални норми или отразяващ отрицателни качества на субекта, характеризиращи го негативно /мързелив, корумпиран, страдащ от алкохолизъм, наркомания и др./, който е от естество да накърни доброто му име в обществото, да компрометира честта и достойнството му.

Посегателството при обидата се изразява в казване или извършване на нещо унижително за честта и достойнството на другото в негово присъствие, т. е. само чрез действие. В закона не се посочва конкретно по какъв начин следва да е отправена обидата. Това може да стане чрез думи - епитети, псувни, ругатни, сравнения, квалификации или действия - жестове, мимики и др., които са унижителни за пострадалия. Клеветата, за разлика от обидата, се извършва като се разгласи неистинско позорно обстоятелство за другото или му се припише неизвършено престъпление. Под „разгласяване“ в практиката се разбира довеждане до знанието на трето лице на неистинските позорни факти или обстоятелства, отнасящи се до личността на пострадалия, като деянието би било съставомерно и когато тези факти, се изнасят като слух или съмнение. Позорното обстоятелство е твърдение за наличието на определен факт за пострадалия, който да е от естество да накърни доброто му име в обществото. В този смисъл твърдението трябва да е ясно и да съдържа информация, която да бъде поднесена от разгласяващия като сигурно, несъмнено знание за съдържащите се в нея факти, т.е. необходимо е разгласяващото лице да съобщи свои твърдения, такива, които изхождат лично от него и зад които застава с думите си, претендирайки, че знае, че тези обстоятелства са безспорен факт.

Съдебната практика приема, че разпространяването на информация накърнява доброто име, когато за дадено лице се изнасят неверни факти и данни, но само ако те обективно са в състояние да засегнат честта, достойнството и доброто му име. Ако фактите са верни, информирането за тях не е противоправно. За да бъдат определени като позорни конкретни обстоятелства, то те трябва да са ясно съобщени, да са неприемливи от гледна точка на общоприетите морални норми и да предизвикват еднозначната негативна оценка на обществото, а не да се извеждат в резултат на предположения, асоциации, интерпретации или други форми на субективна психична дейност по отношение на съответните изказвания.

И обидата, и клеветата, са умишлени деяния, като при обидата е необходимо деецът да съзнава, че казаните от него думи или извършените действия са обидни, унижителни за лицето, да съзнава, че те могат да бъдат възприети от това лице, като цели това или му е безразлично. Клеветата е възможна както при пряк, така и при евентуален умисъл, като се приема, че при прекия умисъл деецът не е необходимо да е съзнавал неистинността на позорните обстоятелства. Следва да се отбележи, че клевета е налице, когато деецът разгласи невярно позорно обстоятелство за другото или му припише извършването на престъпление. За да бъдат окачествени дадени твърдения като клеветнически, те трябва да са с конкретно съдържание, да носят информация за точно определено обстоятелство, време, място и лице, като твърденията следва да са позорни или в частност да представляват приписване на престъпление.

Съобразно разясненията, дадени в Решение № 7/1996 г. по к. д. № 1/1996 г. на КС и Решение № 20/1998 г. по к. д. № 16/1998 г. на КС свободата на словото, прокламирана в чл. 39 – чл. 41 КРБ, няма абсолютен характер. Правото на всеки да изразява и разпространява мнение и да търси, получава и разпространява информация е прогласено и в чл. 10 ЕКЗПЧОС и то не е абсолютно. Основания за ограничаването му се съдържат в чл. 39, чл. 40 и чл. 41 КРБ и не позволяват то да бъде използвано за накърняване и засягане на изрично изброените права и интереси, а също и в общия за всички права чл. 57, ал. 2 КРБ, който не допуска злоупотреба с тях, както и упражняването им, ако накърнява права или законни интереси на другия. Такова ограничително основание се съдържа и в текста на чл. 10, т. 2 ЕКЗПЧОС, допускащ ползването на свободата на изразяване на мнения да бъде обусловено

от процедури, условия, ограничения или санкции, които са предвидени в закона, необходими са в едно демократично общество и са в интерес на указаните цели. Правото на лично достойнство, чест и добро име съгласно чл. 32, ал. 1, изр. 1 КРБ, също е защитено. Конституционният съд е посочил още, че от гледна точка на ценността на правото да се изразява мнение за свободата на политическия дебат като част от публичната дискусия, изказванията, които засягат дейността на държавните органи или съставляват критика на политически фигури, държавни служители или правителството, заслужават по-високо ниво на защита, поради което може да се заключи, че държавната власт като цяло, както и политическите фигури и държавните служители могат да бъдат подложени на обществена критика на ниво, по-високо от това, на което са подложени частни лица. Съгласно цитираното решение, когато конкретизират ценностите, чиято закрила е основание за ограничаване на правото на свобода на изразяване на мнения, Конституцията, освен останалите, посочва правата и доброто име на другите граждани, а Конвенцията – репутацията и правата на другите. Така посочените ценности обхващат присъщите на човешката личност чест, достойнство, добро име. Те именно са обект на посегателство при нанасяне на обидата (умишленото унижаване достойнството на дадено лице посредством неприлично отнасяне с него) и на клеветата (съзнателното разгласяване на неистински позорни обстоятелства за дадено лице или приписване на престъпление другиму). Въпросът за баланса при упражняването на конституционно гарантираните права се решава след конкретна преценка на всеки случай.

Настоящият съдебен състав приема, че при произнасяне относно отговорността на ответниците, съдът следва да направи преценка и да съобрази предмета на спора в светлината на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ), според който всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция и съответно на чл. 10 от ЕКПЧ, който закрепя правото на всеки да има свобода на изразяване. Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) е имал повод да се произнесе по общото приложение на тези две разпоредби на Конвенцията, като е счел, че неприкосновеността на личния живот съществува независимо от твърденията за извършено нарушение или друга лоша слава (*Sciacca v. Italy*). Съдът е приел, че държавата има позитивно задължение да зачита личния живот, като го закриля от натрапчивите действия на трети лица, а преценката следва да се прави при всеки конкретен случай с оглед баланса между чл. 8 и чл. 10 от ЕКПЧ (*White v. Sweden* 2006). Насоки са дадени от съда в решението *Von Hannover № 2* срещу Германия, като следва да се съобрази дали изнесените твърдения имат принос за дебат в обществен интерес, ролята и функцията на лицето, до което се отнася публикацията, както и какви биха могли да бъдат последиците от нея. В този смисъл е позволено да се извършва оценъчна дейност на изказванията и поведението на лицето, но е непозволено да се възпроизвеждат твърдения, които манипулират общественото мнение и целят популяризирането на даден материал. (Решение от 24.09.2004 г. на ЕСПЧ по дело "*Von Hannover v. G.*"). Съдът е приел, че изнасянето на твърдения единствено с цел да се задоволи любопитството на определена група не изпълва критерия за обществен интерес. В конкретния случай следва да се приеме, че повдигнатите чрез подаване на сигналите въпроси, са с висок обществен интерес и може да породят конструктивен дебат. Недопустимо е обаче да се възпроизвеждат обидни и/или клеветнически твърдения, които манипулират общественото мнение. Ако се установи, че в определена част твърденията са обидни и/или клеветнически, то не може да попаднат под закрилата на чл. 10 от ЕКПЧ, като в този случай следва да се даде приоритет на защитата на личната сфера на ищеца за сметка на чл. 10 от ЕКПЧ. Европейският съд по правата на човека е категоричен, че в обхвата на чл. 8 от Конвенцията се включва и репутацията и честта на едно лице (*Pfeifer v. Austria*). В делото *Chauvy* и други срещу Франция съдът тълкува чл. 8 от ЕКПЧ, като приема, че репутацията на едно лице е защитена от разпоредбата като част от правото на личен и семеен живот и трябва да бъде балансирана

спрямо свободата на изразяване на мнение. Следва също да се има предвид, че степента на допустима критика спрямо публични фигури е по-висока, отколкото на частни лица – *Petriva v. Romania*, като се съобрази фактът дали изложените твърдения представляват „изявления за факти“ или „оценъчни съждения“, а за последните е необходима достатъчна фактическа база, за да са в съответствие с чл. 8 от ЕКПЧ.

Преди да пристъпи към обсъждане на въпроса дали са налице предпоставките от фактически състав на деликтната отговорност, като основание на предявения иск за обезщетяване на претендираните от ищцата неимуществени вреди, съдът следва да посочи, че безпротиворечиво в съдебната практика въз основа на разпоредбата на чл. 45 от КРБ се приема, че подаването на жалба /сигнал/ до съответен компетентен орган или сезирането на лице, снабдено по закон с определени правомощия, съставлява упражняване на законоустановена възможност - гражданите имат право да се обръщат към надлежните органи и институции под формата на жалби и сигнали и в тях да излагат обстоятелства, които са им станали известни, да отправят съответни искания, като по този начин търсят защита на свои субективни права.

Носителят на едно субективно право е свободен да прецени дали и кога да го упражни или въобще да не го упражни. Затова упражняването на едно право, в това число правото на писмено сезиране на държавна институция, орган или лице, снабдено с определена компетентност и правомощия, с конкретно искане, поначало е правомерно действие, освен ако е налице превратно упражняване на съответното право, т.е. в случаите, в които целенасочено се прави опит да се навреди на друг правен субект, като неправомерно и умишлено се цели да бъдат засегнати негови защитими права и законни интереси.

От друга страна, важно е да се акцентира, че изказването на мнение чрез слово - писмено или устно, също е конституционно гарантирано право на всеки гражданин, закрепено в чл. 39, ал. 1 от КРБ, като правото на мнение не е абсолютно. Ограничаването на правото да се изразява мнение с оглед високата обществена значимост и интензитет, е допустимо по изключение и само, за да се осигури защита на конкуриращ интерес и право, и с цел охраната на други, също конституционно защитени права и интереси, и може да става единствено на основанията, предвидени в КРБ (чл. 39, ал. 2 от КРБ и чл. 10, ал. 2 от ЕКЗПЧОС). Не се допуска ограничаването със закон на други, извън посочените в чл. 39, ал. 2 и чл. 57, ал. 2 КРБ, основания. Съгласно посочените текстове, свободното изразяване на мнение не може да се използва за нахърняване правата и доброто име на друго и за призоваване към насилствена промяна на конституционно установения ред, към извършване на престъпления, към разпалване на вражда или към насилие над личността.

Следва да се приеме, че материалноправните предели, до които се простира тази свобода, се определят от възможността да бъдат засегнати неоправдано честта, достойнството и доброто име на гражданите. Правото за свободно разпространение на информация и изразяване на мнение не може да бъде правомерно използване с цел да се нанасят обиди и да се клевети друго лице.

Ищцата твърди, че в сигналите, подадени от ответницата, се съдържат неверни позорни твърдения с негативно, обидно и клеветническо съдържание. Твърди още, че позорящите твърдения я уличават в извършването на редица престъпления, свързани със злоупотреба със служебно положение, измама, изнудване, корупция, документна измама, нарушаване на служебни задължения, използване на служебно положение, допустителство и подкуп.

В исковата молба ищцата твърди, че системното подаване на сигнали срещу нея от страна на ответницата М. С. представлява тормоз и злоупотреба с право, поради което счита същото за противоположно.

Следва да се отбележи, че подаването на жалба до определен орган само по себе си не

може да е основание да се ангажира отговорността на подалия жалбата. В Решение № 201/06.01.2020 г. по дело № 3973/2018 г. на ВКС, ГК, IV г.о., съдът е приел, че съгласно разпоредбата на чл. 45 от КРБ гражданите имат право на жалби, предложения и петиции до държавните органи. Наред с това по силата на чл. 56, изр. 1 от КРБ всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени негови права или законни интереси, като съгласно чл. 117, ал. 1 от КРБ, тази защита може да бъде осъществена и по съдебен ред. Защитата на правата или интересите на гражданите по съдебен ред може да бъде осъществявана както по гражданскоправен или административноправен ред, така и по наказателноправен такъв. Възможността за подаване и поддържането на жалба представлява признато от закона право и само по себе си подаването ѝ не е противоправно действие, което да обуслови отговорност на ответницата за вреди, причинени на ищцата. Съгласно решение № 668 от 04.11.2010 г. по гр.д. № 320/2009 г., ВКС, IV г. о., постановено в производство по чл. 290 ГПК, ВКС е имал повод да разясни, че за да е налице отговорност за вреди от непозволено увреждане, е необходимо освен наличието на определено деяние и на вредоносен резултат, който се намира в причинна връзка с него, също така деянието да е непозволено, т.е. да е извършено в нарушение на определени законови разпоредби. Като заключава, че такова нарушение би могло да има, когато се упражнява определено право, каквото деецът обективно не притежава, но и когато той има право, но го упражнява не по определения ред. В друго решение, постановено в производство по чл. 290 ГПК/ № 758/11.02.2011 г. по гр.д. № 1243/2009 г., IV г.о./ ВКС обосновал извода, че упражняването на материално и процесуално право поначало е правомерно, стига да не се злоупотребява с това право, т.е. когато правото се упражнява недобросъвестно - за да бъдат увредени права и законни интереси на други (чл. 57, ал. 2 от КРБ), но също и в противоречие с интересите на обществото (чл. 8, ал. 2 ЗЗД). Доказването на деянието (подаването на сигнал) и неговата противоправност (недобросъвестност) е в тежест на пострадалия, докато вината на дееца се предполага до доказване на противното. Отговорността за вреди от злоупотреба с право по правното си естество е деликтна и противоправността се изразява в недобросъвестното упражняване на законно признато право, като доказването на недобросъвестността е в тежест на пострадалия.

Съобразявайки горепосочената практика настоящият съдебен състав намира, че сами по себе си постановлението на Софийска градска прокуратура, с което е отказано да бъде образувано досъдебно производство по прокурорска преписка № 9308/2023 г. по описа на СГП Отдел 06 "Специализиран" и това на Апелативна прокуратура - София, с което отказът е потвърден, не са достатъчни да обосноват извод за противоправното поведение на ответницата, изразяващо се недобросъвестното упражняване на законно признато право. Гражданите имат право да се обръщат към надлежните органи и да излагат обстоятелства, които са им известни. При липсата на други доказателства, сочещи противното, следва да се приеме, че жалбоподателят е добросъвестен дори и когато посочените от него обстоятелства не бъдат установени. Обстоятелството дали правото на жалба /сигнал/ е упражнено добросъвестно или недобросъвестно не е поставено в зависимост от крайния резултат на съответното производство, тъй като законът не е свързал съществуването на правото с изискването твърдяното с жалбата действително да е било извършено от съответното лице. Затова правото на жалба /сигнал/ ще е упражнено добросъвестно, когато жалбоподателят го упражнява с убеждението, че то съществува. В случая не може да се приеме от събраните по делото доказателства, че е налице недобросъвестност поради факта, че впоследствие компетентните органи са отказали да образуват досъдебно производство срещу ищцата по настоящото дело. В този смисъл и Решение № 201/06.01.2020 г. по дело № 3973/2018 г. на ВКС, ГК, IV г.о. Незнанието на тези обстоятелства от жалбоподателя, независимо дали се дължи на извинителни или неизвинителни причини, изключва недобросъвестността при упражняване на правото на жалба /сигнал/. Съдебната практика приема, че жалбоподателят е добросъвестен и когато посочените от него обстоятелства не бъдат установени. Злоупотреба

с право (т.е. противоправно поведение) е налице, когато жалбата не е отправена с цел обстоятелствата да бъдат проверени и да бъдат взети необходимите мерки, а когато жалбоподателят знае, че те са неверни, и подава жалбата, за да навреди другиму или за да навреди друг обществен интерес. В този смисъл е налице и практиката на ВКС /решение № 758/11.02.2011 г. по г.д.№ 1243/2009 г., IV ГО, решение № 245/05.11.2014 г. по г.д. № 1734/2014 г., III ГО/.

Съдът намира, че в случая от съвкупната преценка на събрания по делото доказателствен материал не може да се направи обоснован извод, че целта на действията, предприети от ответницата, изразяващи се в подаване на процесните сигнали, е била да навреди на ищцата. В тази връзка следва да се отбележи, че от подадените сигнали се установява, че ответницата моли компетентните органи за извършване на незабавни проверки с цел установяване, съответно преустановяване на евентуални нарушения. В писмо от ответницата до министъра на околната среда и водите г-н Юлиан Попов с вх. № на МОСВ С-60/15.06.2023 г., с копие до председателя на НС на Р.Б. г-н Р.Ж. и премиера на Р.Б. г-н Н.Д., ответницата отново сигнализира за неправомерни действия на ищцата Р. К., но следва да се обърне внимание, че в писмото изрично е посочено, че целта на подателя /ответницата/ не е да клевети и/или опозорява името на конкретно физическо и/или юридическо лице, а да се изгради адекватна система за управление на финансовия ресурс и да се прекратят всички порочни практики, като завършва с това, че като редовен данъкоплатец, държи нейните данъци да се разходват законосъобразно и целесъобразно. Съдът приема, че в случая процесните сигнали са отправени от ответницата с цел изложените твърдения да бъдат проверени, съответно да бъдат взети необходимите мерки, за което свидетелстват множеството ѝ молби за извършване на незабавни проверки. Самият отказ за образуване на досъдебно производство срещу ищцата не е равнозначно на извършена от ответницата М. С. злоупотреба с право при подаване на сигналите. В аспекта на изложеното, съдът намира, че по делото не се събраха доказателства в подкрепа на твърденията на ищцата за извършена от ответницата злоупотреба с право при подаване на сигналите, поради което не се установява и противоправност на действията ѝ. В този смисъл и решение № 201/06.01.2020 г. по дело № 3973/2018 г. на ВКС, ГК, IV г.о. По делото не се събраха доказателства за противоправното поведение на ответницата. Отказът за образуване на досъдебно производство срещу ищцата сам по себе си не може да обоснове извод за противоправност поради изложените по-горе съображения. Видно от събраните по делото доказателства, Софийска градска прокуратура, Отдел 06 “Специализиран” е отказала да образува досъдебно производство срещу ищцата, тъй като в хода на производството не са установени действия, с които ищцата да е нарушила, неизпълнила или превишила служебните си задължения, като отказът е потвърден от Апелативна прокуратура – София. Съдът приема, че недобросъвестно поведение от ответницата би имало, ако подавайки сигналите, ответницата е била със съзнание, че ищцата не е извършила съответните неправомерни действия, като целта на сигналите е била само, за да навреди на ищцата. От анализа на събраните по делото доказателства, включително приетите по делото сигнали, не може да се достигне до такъв извод.

В случая въз основа на събраните по делото доказателства не може да се направи извод, че подавайки сигналите, ответницата е действала недобросъвестно, като поведението ѝ е било насочено изключително към навърняване честта и достойнството на ищцата, включително професионалната ѝ дейност, както и уронване на доброто ѝ име в обществото. Липсват каквито и да е доказателства в тази насока, като следва да се посочи, че разпитаният свидетел ***** сочи единствено търпените от ищцата неимуществени вреди. В допълнение, от показанията на свидетеля ***** се установява, че ответницата е подала процесните сигнали, тъй като била възмутена от злоупотребите, за които разбрала от ***** групата „*****“.

В конкретния случай от събрания по делото доказателствен материал не се

установява ответницата да е знаела, че обстоятелствата са неверни. Не се доказва и наличието на посочената специфична цел, а именно - единствено с намерение за увреждане на друг правен субект – в случая ищцата Р. Г. К..

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав приема, че поради липсата на противоправно поведение, искът за неимуществени вреди следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, без да се обсъждат останалите предпоставки за уважаване на иска по чл. 45 ЗЗД. Само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че свидетелските показания не доказаха и, че след сигналите е настъпила промяна в отношенията между ищцата и нейното семейство и/или колеги, като не се установи последните да са променили мнението си за ищцата или да са спрели да се отнасят към нея с уважение.

И не на последно място следва да се има предвид, че към датата на подаване на процесните сигнали ищцата е била активна публична личност, поради което е била изложена на по-засилено обществено внимание и медиен интерес и границите на критиката по отношение на нея следва да са по-широки отколкото по отношение на частните лица. Именно в качеството си публична личност, ищцата е била обект на процесните критични анализи и негативни публикации. Като публична личност, същата неминуемо попада в полезрението на обществото, поради което трябва да е психически подготвена да отстоява своите принципи дори в една враждебна среда. Съдът намира, че изложеното от ответницата в сигналите представлява оценка на дейността на ищцата, в качеството ѝ на заместник-министър на околната среда и водите и бивш директор на *****, като в сигналите фигурират и други длъжностни лица от предприятието. В случая дори да се приеме, че част от твърденията и използваните изрази обиждат, шокират или притесняват, това не представлява противоправно деяние, тъй като свободата на словото е в „основите на демократичното общество и едно от базовите условия за неговия прогрес и реализацията на всеки отделен човек“ – делото *Lingens v. Austria*, ж. № 9815/82; РКС № 7/1996 г. и делото *Handyside v. The United Kingdom*, ж. 5493/72 § 49. Защиават се не само идеи, които са променливи, но и идеи, които "обиждат, шокират и притесняват". Това са изискванията за плурализъм, толерантност и ширококомислие, без които няма демократично общество - така делото *Handyside v. The United Kingdom*, ж. 5493/72 § 49.

В трайната практика на ВКС, установена в постановените по реда на чл. 290 от ГПК решения, е прието, че не е противоправно поведението при изказани мнения с негативна оценка, пряко или косвено засягащи конкретно лице, когато името му се коментира или се предполага във връзка с обществен въпрос, свързан с неговия пост, дейност или занятие. В този смисъл решение № 62 от 06.03.2012 г. по гр. д. № 1376/2011 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС; решение № 253 от 29.01.2014 г. по гр. д. № 1251/2012 г., ГК, III ГО на ВКС. Без съмнение в конкретния случай дадената оценка за дейността на ищцата е негативна, но дори да се приеме, че използваните изразни средства надхвърлят добрия тон и пряко засягат конкретно лице, то в случая името на ищцата е упоменато във връзка с оценка на нейната професионална дейност като заместник-министър на околната среда и водите, съответно не е налице противоправно поведение. Допустимата критика по отношение на публичните личности е с по-широки граници и колкото по-известна е една личност, толкова повече намеса в частноправната си сфера се налага да понася. Поради това и публичните личности трябва да търпят повече укори, включително и с надхвърлящи добрия тон средства. В този контекст – оценка на качествата на публична фигура с използването на по-груби изрази не е забранено от закона. При преценка дали публичната личност следва да търпи критика с по - висок праг, са относими следните обстоятелства: 1/ критиката да е в рамките на допустимия тон; 2/ същата да не се използва за накърняване честта и достойнството на критикувания; и 3/ да е използвана, за да се отрази отношение към работата на съответната публична личност именно в сферата, в която тази личност е публична, като в случая тези обстоятелства са налице. Отправена е критика към дейността на ищцата в сферата, в която тя е публична

личност. Изразите не са насочени към накърняване на личността ѝ, а към инициране проверки от страна на компетентните държавни органи относно случващото се в Министерството на околната среда и водите и Предприятието за управление на дейностите по опазване на околната среда (*****), което ответницата възприема като недопустимо. Съдът намира, че тук балансът между свободата на словото на ответницата М. С. и личното право на ищцата Р. К. на човешко достойнство и чест не е нарушен.

В светлината на изложеното следва да се заключи, че поведението на ответницата, изразяващо се в депозиране на сигнали до различни държавни органи, настоящият съдебен състав приема, че не може да бъде оценено като умишлено и целящо да нанесе вреди на ищцата, съответно неправомерно и като такова накърняващо неоснователно правната ѝ сфера, респективно правото ѝ на добро име, чест и достойнство. В случая действията на ответницата, изразяващи се в подаване на процесните сигнали, не могат да бъдат квалифицирани като противоправни, а следва да се приемат за израз на установено в КРБ право, т.е. за правомерна дейност. От съдържанието на сигналите и повдигнатите въпроси ясно проличава тяхната цел, а именно ревизиране по пътя на гражданския и обществен контрол на евентуално извършени от ищцата неправомерни действия. В допълнение видно от приетия по делото сигнал от 07.10.2022 г., с приложения /л. 103 – 114 по делото/, в същия ответницата изрично е посочила, че умишлено подава сигнала след парламентарните избори на 02.10.2022 г., за да не се изтълкува същия като предизборна атака.

По делото не се доказва ответницата превратно да е упражнила правата си, поради което не е налице злоупотреба с право.

В аспекта на изложеното, настоящият съдебен състав приема, че поради липсата на противоправно поведение, предявеният иск с правно основание [чл. 45, ал. 1 ЗЗД](#) следва да бъде отхвърлен в цялост като неоснователен и недоказан.

По отговорността на страните за разноски:

На основание [чл. 78, ал. 3 ГПК](#) ответницата има право да получи направените в хода на производството разноски в общ размер на 900,00 лева – реално заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Р. Г. К., ЕГН *****, срещу М. С. С., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за сумата от 20 000,00 лева, представляващи обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди във връзка с противоправното поведение на ответницата, ведно със законната лихва, считано от 23.12.2022 г. /датата на депозиране на исковата молба/ до окончателно изплащане на сумата, като неоснователен.

ОСЪЖДА Р. Г. К., ЕГН *****, да заплати на М. С. С., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 900,00 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____